

Катедра за српску књижевност са
јужнословенским књижевностима
Филолошки факултет
Универзитета у Београду

Наставно-научном и Изборном већу
Филолошког факултета Универзитета у Београду

На седници Наставно-научног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду, одржаној 20. V 2015, изабрана је Комисија за избор **ванредног професора** за ужу научну област Српска књижевност (**предмет: Народна књижевност**). У Комисију су именовани: академик Нада Милошевић-Ђорђевић, редовни професор, академик Александар Лома, редовни професор; др Снежана Самарџија, редовни професор и др Бошко Сувајџић, редовни професор. Након објављивања конкурса у листу „Послови“ (бр. 624, 3. VI 2015.), на основу Одлуке Изборног већа Факултета и увида у конкурсни материјал, Комисија има част да Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду саопшти следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс избор у звање **ванредног професора** за предмет **Народна књижевност**, јавио се само један кандидат, **др Немања Радуловић**, досадашњи доцент на овом предмету, на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Уз пријаву на Конкурс кандидат је приложио све потребне елементе, биографију, библиографију, потврду о научном степену и саме радове.

Др Немања Радуловић рођен је 4. 5. 1978. у Београду, где је завршио основну школу, гимназију и дипломирао 2002. на Групи за српску књижевност са општом књижевношћу Филолошког факултета (просечна оцена 9, 50; дипломски испит – рад и одбрана рада 10). Исте године уписао се на Смер наука о књижевности постдипломских студија Филолошког факултета у Београду, а магистарски рад (*Слика света у српским народним бајкама*) одбранио је 2006. На Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима ради од 1. 4. 2003. као асистент–приправник, од 2007. је у звању асистента, а од 2010. у звању доцента на предмету Народна књижевност.

Др Немања Радуловић је био сарадник је на пројекту *Српско усмено стваралаштво* (2006-2010.) Института за књижевност и уметност у Београду, а сада је сарадник на пројекту *Српско усмено стваралаштво у интеркултурном коду*, Института за књижевност и уметност у Београду.

Др Немања Радуловић испуњава све научне критеријуме предвиђене за звање и радно место ванредног професора, што потврђује и његова библиографија. С обзиром на то да је доц. др Немања Радуловић предложен за избор у више звање, према академским обичајима предочена је целокупна библиографија кандидата. Посебно ће бити издвојени радови објављени током претходног изборног периода.

Библиографија до претходног избора у звање:

Академски радови

Магистарски рад: <i>Слика света у српским народним бајкама</i> (одбрањен 2006, на Филолошком факултету у Београду)
Докторска дисертација: <i>Мотив судбине у српској усменој прози</i> (одбрањена 28. 04. 2010. на Филолошком факултету у Београду)

I Књиге

- 1) *Слика света у српским народним бајкама*, едиција Српско усмено стваралаштво, књ. 4, Институт за књижевност и уметност, Београд, 2009, 325 стр.
- 2) *Подземни ток. Езотерично и окултно у српској књижевности*, Библиотека Књижевне науке, Колекција Нова традиција, Службени гласник, Београд, 2009, 275 стр.

II Студије и огледи

- 1) *Симболични снови у усменој епизи*, Књижевна историја, Београд, XXXV, 119, 2003, стр. 25-46
- 2) *Образац приче у „Бановић Страјињи“*, Књижевност и језик, Београд, LI, 3-4, 2004, стр. 433-438
- 3) *Две метаморфозе у нашој епизи*, Свет речи, Београд, IX, 19-20, 2005, стр. 40-42
- 4) *Типологија преоблачења у усменој епизи*, Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет, Београд, I, 2005, стр. 107-113
- 5) *Стојковићев „Кандор“ као иницијацијски роман*, Летопис Матице српске, Нови Сад, књ. 476, св. 3, 2005, стр. 447-455
- 6) *Кодекс „друге стране“ и проблем неморалног јунака у бајкама*, Зборник Матице српске за књижевност и језик, Нови Сад, LIII, 1-3, 2005, стр. 133-141
- 7) *Масонска симболика*, Књижевни магазин, Београд, 6, 60, 2006, стр. 40-41
- 8) *О неким изворима Кодерове митологије*, Књижевна историја, XXXIX, 2007, 131-132, стр. 119-132.
- 9) *Срета Стојковић и косовска епопеја*, поговор у књизи: Срета Ј. Стојковић, «Косовска епопеја», Панорама, Приштина, 2007, стр. 177-183.
- 10) *Поетика апсурда у бајкама*, Књижевност и језик, Београд, LV/1-2, 2008, стр. 93-101
- 11) *Коментар уз Теозофе Исидоре Секулић*, Исидоријана, год. 9-15, 12-14, 2003-2008, стр. 424-429
- 12) *О стилским особеностима бајке на примеру приказа лепоте*, Српско усмено стваралаштво (зборник), Институт за књижевност и уметност, Београд, 2008, стр. 347-358
- 13) *Синтеза косовске епике*, Задужбина. Лист Вукове задужбине, март 2008, год. XX, бр.82, стр. 6
- 14) *Езотерични оквири «Луче микрокозма»*, Зборник Матице српске за књижевност и језик, Нови Сад, 2007, LV/3, стр. 511-544, (објављено у јануару 2008.)
- 15) *Магија у бајкама – етнографске паралеле и жанровски значај*, Зборник реферата са 36. међународног научног састанка слависта у Вукове дане, Филолошки факултет, Београд, 2007, стр.
- 16) *Окултни свет Драгутина Илића*, Наслеђе, IV, 8, 2007, стр. 201-229, (штампано у јануару 2008.)
- 17) *Зооморфни преображаји у бајкама и народна веровања*, Зборник реферата са 37. међународног научног састанка слависта у Вукове дане, Филолошки факултет, Београд, 2007, стр.
- 18) *Проповедник невидљиве цркве. Поглед на верска учења Људевита Вуличевића*, Летопис Матице српске, Нови Сад, г. 185, књ. 486, св. 6 (јун 2009.), стр. 1235-1247
- 19) *Лазар Комарчић, пионир спиритизма*, Књижевни лист, бр. 79-80, 1, март-1. април 2009, година VIII, стр. 14-15
- 20) *Вуков Усуд и варијанта из Пањћатантре*, Зборник реферата са 38. међународног научног састанка слависта у Вукове дане, Филолошки факултет, Београд, 2007, стр.

III Прикази

- 1) *Поетике средњег века – Радмила Маринковић*, Светородна господа српска, Књиге, 1, 3, 1999, стр. 50

2) <i>Корејске народне приповетке – Санг-Хун Ким, Корејске народне приповетке</i> , Зборник Матице Српске за књижевност и језик, Нови Сад, 51, 1-2, 2003, стр. 402-405
3) <i>Даница – српски народни илустровани календар за годину 2004</i> , Књижевност и језик, LI, 1-2, 2004, стр. 213 – 215
4) <i>Снежана Самарџија, Пародија у усменој књижевности</i> , Књижевност и језик, LI, 3-4, 2004, стр. 457-459
5) <i>Научни састанак слависта у Вукове дане 34/2</i> , Књижевност и језик, LII, 3-4, 2005, стр. 423-427
6) <i>Бошко Сувајић, Јунаци и маске</i> , Градина, 14, 2006.

IV Превод

1) <i>Субхашите</i> (превод са санскрta), Књижевни лист, бр.74-75, 1. октобар-1.новембар 2008, год.VII, стр.16-17

V Учешће на научним скуповима:

а) Међународни скупови
– 36. научни састанак слависта у Вукове дане, 2006, Београд, Међународни славистички центар и Филолошки факултет (<i>Магија у бајкама – етнографске паралеле и жанровски значај</i>);
– International Conference on Advances in Oral Literature Research, 24-26.11. 2006, Faculty of Philology, Belgrade (<i>Beauty in Fairy-tales – style and pattern</i>)
– 37. научни састанак слависта у Вукове Београд, 2007, (<i>Зооморфни преображаји у бајкама и народна веровања</i>);
– 38. научни сусрети слависта у Вукове дане, 2008, (<i>Вуков „Усуд“ и варијанта из „Пањћатантре“</i>);
– 39. научни састанак слависта у Вукове дане, 2009, (<i>На челу написана судбина у српској усменој прози</i>);
б) Домаћи скупови:
– Књижевно дело Симе Матавуља, Филолошки факултет Београд, 28-29. мај 2009, <i>Спиритистичке теме Симе Матавуља</i> .

Библиографија након претходног избора у звање

I Књиге

3. <i>Слике, формуле, једноставни облици</i> , Београд: Чигоја штампа, 2015, 233 стр.

II Студије и огледи

21. „Приповетка о богаташу и његовом зету (ATU 930)“. <i>Ликови усмене књижевности</i> , ур. С. Самарџија. Београд: Икум, 2010, 239-300. поглавље у тематском зборнику истакнутог националног значаја
22. „Једна Врчевићева приповетка о судбини“. <i>Годишњак Катедре за српску књижевност</i> 5, 2010, 219-230.
23. „На челу записана судбина у српској усменој прози“, <i>Међународни научни састанак слависта у Вукове дане</i> , 39/2 (2010). 141-155.
24. „Спиритистичке теме Симе Матавуља“. <i>Симе Матавуљ-дело у времену</i> , ур. Д. Иванић, Д. Вукићевић, 2011, 203-2010.
25. „Дрво света. Проблем поетике једноставних облика на примеру једне формулне слике“. <i>Жива реч: зборник у част проф. др Наде Милошевић-Ђорђевић</i> , прир. С. Самарџија, М. Детелић. Београд: САНУ, 2011, 535-550.
26. „Врчевићеве 'књижевне' приповетке и проблем дефинисања фолклора“. <i>Годишњак Катедре за српску књижевност</i> 6, 2011, 67-83.
27. „Аполоније, Грујо и Вук“. <i>Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор</i> , 77, 2011,

115-131.
28. „Алхемија у поезији Васка Попе“. <i>40 научни састанак слависта у Вукове дане</i> , 2011, 531-539
29. „Serbian Narratives about Fate and their Turkish Parallels“, <i>Journal of Turkish World Studies</i> , XII/2, 2012, 453-462.
30. “Belief Legends About Fate-The Genre Issues“, <i>Belief Narrative Network Conference Proceedings</i> , 2012, 95-100.
31. „Кодекс іншого світу і проблема неморального героя в казках“. <i>Народна творчість та етнологія</i> 2012, 2, 101-105.
32. „Смрт од змије у наративима о судбини (ATU 934)“. <i>Гује и јакрепи: књижевност, култура</i> , ур. М. Сњтљлић и Л. Делић. Београд: Балканолошки институт САНУ, 2012. 185-198.
33. „Између игре и иницијације. Павић и наслеђе европског езотеризма“. <i>Зборник Матице српске за књижевност и језик</i> 60, 2, 2012, 437-459.
34. „Усуд у веровањима и приповеткама“. <i>Српско усмено стваралаштво у интеркултурном коду</i> , ур. Б. Сувајџић, Београд: Икум, 2012, 311-402.
35. „Смрт од жабе/корњаче у наративима о судбини“. <i>Научни састанак слависта у Вукове дане</i> 41/2, 2012, 471-478.
36. „Basileov Pentameron i južnoslovenska usmena tradicija“, <i>Ricerche slavistiche</i> , 11, LVII 2013 („Basile’s Pentamerone and SouthSlavic Oral Tradition“), 465-476.
37. „Подводна митологија у слици света савременог езотеризма“. <i>Акватика: књижевност, култура</i> , ур. М. Детелић, Л. Делић. Београд: Балканолошки институт САНУ, 2013, 301-334.
38. „Ноћас ће миш и мачка заједно спавати“. Прилог поезици малих форми“. <i>Време, вакал, земан. Аспекти времена у фолклору</i> , ур. Л. Делић. Београд, Икум, 2013, 165-175.
39. „Одређивање судбине у фолклорним наративима“, <i>Зборник у част проф. Марији Клеут</i> , ур. Љ. Пешикан-Љуштановић, Филозофски факултет у Новом Саду, 2013, 217-239.
40. „Још једном о Доситеју и слободном зидарству“, <i>Доситеј у српској историји и култури</i> , ур. Д. Иванић, Београд, Задужбина Доситеја Обрадовића, 2013, 275-288.
41. „Предиво као атрибут у наративима о судбини“. <i>Промишљање традиције. Зборник у част М. Дрндарски и Н. Љубинковићу</i> , ур. Б. Сувајџић, Б. Златковић, Београд, ИКУМ, 2014, 247-258.
42. „Antoine Faivre and the Study of Fairy Tales“, <i>ARIES, Journal for the Study of Western Esotericism</i> , 14, 2, 2014, Brill, 190-214.
43. “Визуелни аспекти усмене формулативности“, <i>Књижевна историја</i> 46, 2014, 152, 205-240.
44. “Fate Written on the Forehead in Serbian Oral Narratives“, <i>Folklore. Electronic Journal of Folklore</i> , 59, 2014, 63-78.
45. “The Question of Neo-Bogomilism”. <i>Пути гнозиса: мистико-езотерическе традиције и гностичко мировоззрение од древности до наших дана/Ways of Gnosis. Mystical and Esoteric Traditions and Gnostic Worldview from Antiquity to the Present Time</i> , Moscow, Russian State University for Humanities et alii, 2014, 126-139.

III Прикази:

7. Бошко Сувајџић. индивидуални талентовани певач и традиција. <i>Зборник МС за књижевност и језик</i> , 59, 3, 201
8. Кођики. <i>Записи о древним догађајима</i> . Летопис Матице српске 2012, 188, 490, ½, 166-170.

IV Превод:

„Три приповетке из <i>Веталапањћавимиати</i> “ (са санскрта), <i>Мостови</i> , 40, 151, 2012, 76-80.

V Учешће на научним скуповима:

а) Међународни скупови
– 41. научни састанак слависта у Вукове дане (реферат <i>Смрт од жабе/корњаче у наративима о судбини</i>). 2011.

– <i>Доситеј Обрадовић у српској историји и култури</i> . Београд, Задужбина „Доситеј Обрадовић“, Матица српска, САНУ. 13-14. 10. 2011.
– <i>People Make Places</i> (organizer: Societe International d 'Ethnographie et de Folklore), Lisbon, 17.-21. 04.2011. Рад: <i>Serbian Narratives about Fate and the Questions of Folklore Genres</i> . <u>Председавајући панела (convenor of the workshop): Literature, legends and other tales.</u>
– <i>Belief Narrative Network Symposium</i> , Нови Сад, (International Society for Folk Narrative Research, Универзитет у Новом Саду), 28-30 август 2012. Рад: <i>Belief Legends About Fate</i>
– <i>Oral Poetics and Cognitive Science</i> (organizer: The School of Language and Literature at the Freiburg Institute for Advanced Studies), Freiburg, 24-26 Januar 2013). Рад: <i>Honko 's revision of Oral Formula</i>
– <i>Esotericism and Health</i> (Organizers: ESSWE and Gothenburg University) Gothenburg 26-29 June 2013, 4 th Conference of European Society for Study of Western Esotericism. Рад: <i>Contemporary Magic Healing in Serbia</i> .
– <i>Ways of Gnosis. Mystical and Esoteric Traditions from Antiquity to Present Times</i> . (Organizers: All-Russia State Library for Foreign Literature (LFL), Association for the Study of Esotericism and Mysticism, Bibliotheca Philosophica Hermetica (Netherlands), Russian State University-Center for the Study of Religion (Moscow), Moscow 10-13 April 2013. Рад: <i>The Question of Neo-Bogomilism</i>
– <i>Western Esotericism in East-Central Europe over the Centuries. Foundation Colloquium of CEENASWE</i> (The Central and Eastern European Network for the Academic Study of Western Esotericism), July 4-5, 2014, Budapest, Central European University and ESSWE (European Society for the Study of Western Esotericism). Рад: <i>Neo-Paganism in Serbia</i>
– <i>New Antiquities Workshop: Transformations of the Past in New Age and Beyond</i> , 26-27. VI 2014, Berlin, Freie Universität Berlin (Department of History and Cultural Studies), Leipzig Universität (Egyptology Institute). Рад : <i>The Role of Gnosticism in Neo-Bogomilism</i>
– <i>1st International Conference on Mythology and Folklore</i> , March 8-9, 2014, Bucharest, University of Bucharest, Faculty of Foreign Languages and Literatures. Рад: <i>Mythology in Contemporary Neo-Paganism</i> .
– <i>Бајка, прича и њени контексти. 7 међународна научна конференција</i> . Учитељски факултет на мађарском наставном језику у Суботици. 26-27. 09. 2014. <u>Пленарно предавање: Усмена бајка у савременој фолклористици</u> .
– <i>12. међународни скуп слависта: покрет и простор у словенским језицима, књижевностима и културама</i> . 9-10. мај 2014, Софија. Софијски универзитет Св. Климент Охридски. Рад: <i>Семантика простора у наративима о судбини</i> .
– <i>Usmena predaja danas: folkloristički aspekti i interdisciplinarna vizura</i> . Institut za etnologiju i folkloristiku, Zagreb, 13.-14. 11. 2014. Учешће на округлом столу (<u>по позиву</u>): <i>Проучавање демонолошких предања данас: између филологије и етнологије</i> .
– <i>Вук Стефановић Караџић (1787-1864-2014)</i> . Међународни научни скуп. Српска академија наука и уметности. 3-5. децембар 2014. Рад: <i>Вук и Механици: проблем схватања народне приповетке</i>
<i>Esotericism and East</i> . ESSWE and Latvian University, Riga, 15-19. април 2015, 5 th Conference of European Society for Study of Western Esotericism. Рад: <i>Image of India and Slavia esoterica</i> .
б) Домаћи скупови:
– <i>Димитрије Митриновић и ново доба</i> , 10.12. 2013, Универзитетска библиотека у Београду. Рад: <i>Сексуални мистицизам Димитрија Митриновића</i> . (домаћи скуп са међународним учешћем).
– <i>Савремена српска фолклористика 2</i> . Други скуп Удружења фолклориста Србије, 5-7. септембар 2015, Београд-Тршић. Рад: <i>Неопаганизам у Србији</i> . (књига резимеа) (домаћи скуп са међународним учешћем).
в) Организација скупова
– Коорганизатор округлог стола (са А. Јерковим) <i>Димитрије Митриновић и ново доба</i> 10. 12. 2013. Универзитетска библиотека.
– Члан организационог одбора при удружењу фолклориста Србије за организацију скупа <i>Савремена српска фолклористика 2</i>

VI Рецензија

М. Детелић, Љ. Пешикан-Љуштановић, Л. Делић, *Главит јунак*. Завод за уџбенике (у штампани)

VII Усавршавање:

а) До претходног избора у звање:

The 8th Summer School in Spoken Sanskrit, Department of Classical Indology, South Asia Institute, Ruprecht-Karls Universität, Heidelberg, 1.8.2007-24.8.2007.

б) После претходног избора у звање

Факултет за теологију и религијске студије, Гронинген (Холандија), 1.-30. 11. 2011.

VIII Предавач по позиву

University of Tartu, Department of Estonian and Comparative Folklore, 12.11.2013 ("Folkloristics in Serbia"), 14.11.2013 ("From Bogomilism to Neo-Bogomilism").

Универзитет у Нишу, Департман за српску књижевност, 27.3. 2015. („Народна бајка у савременој фолклористици“).

IX Пројекти

а) До претходног избора у звање:

– 2006-2010. пројекат „Српски фолклор у балканским оквирима“. Институт за књижевност и уметност. Руководилац пројекта-проф. др Снежана Самарџија.

б) После претходног избора у звање

– 2010- „Српско усмено стваралаштво у интеркултурном контексту“ (178011). Институт за књижевност и уметност, руководилац пројекта проф. др Бошко Сувајџић

X Чланства:

SIEF (Societe International d’Ethnographie et de Folklore),

ISFNR (International Society for Folk Narrative Research),

ESWEE (European Society for the Study of Western Esotericism),

УФС (Удружење фолклориста Србије).

Изабран за члана *steering committee* при новооснованом CEENASWE (Central and Eastern European Network for the Academic Study of Western Esotericism) који делује као део ESSWE (European Society for the Study of Western Esotericism). Један од оснивача CEENASWE.

XI Менторства и учешће у комисијама

1) Дипломски радови

– Александра Бјелић. *Вампир у народном предању и веровању*, 28.06. 2012.

– Марина Младеновић. *Трагови писмености у српској усменој прози*. 24.09. 2012.

- Ивана Михајловић. *Структура епске биографије*. 24.09. 2012.
- Александра Благојевић. *Контакт људи и демонских бића у усменим предањима*. 12.12. 2012.
- Немања Ђорђевић. *Зло у бајкама*. 12.12.2012.

2) Мастер рад:

- Немања Ђорђевић. *Проблематика индексирања народних приповедака по Арне-Томсоновом систему и његова примена на приповетке из Левча и Пирота*. 7.10. 2014.

3) Докторске дисертације

- Никола Пешић. *Окултура у поетици Марине Абрамовић*, прохваћено на Већу 9. 6. 2015.

4) Чланства у комисијама

за одобрење теме / преглед и оцену магистарског рада / докторске дисертације:

- Члан комисије за одобрење теме за израду магистарског рада:

Драгослав Рамић. *Натприродно у Новалисовом роману „Ученици у Саусу“*;

Зоран Вучић. *Поимање греха у пским песмама „старијих времена“*.

- Члан комисије за одобрење теме за израду магистарског рада:

Иван Јасиковић. *Окултни мотиви као носиоци наративне конструкције у приповеткама Е.Т.А. Хофмана*.

- Члан комисије за одобрење теме за израду докторске дисертације:

Иван Златковић. *Типологија хумора у српској народној прози*;

Сузана Ђорђевић. *Епска биографија Секуле Бановића*.

- Члан комисије за преглед и оцену докторске дисертације (одбрану рада):

Милош Константиновић. *Функција географских имена у песмама Тешана Подруговића*;

Иван Златковић. *Типологија хумора у српској народној прози*.

- Члан комисије за преглед и оцену оцену магистарског рада:

Драгослав Рамић. *Натприродно у Новалисовом роману „Ученици у Саусу“*.

Суверено владајући књижевноисторијском и теоријском литературом из различитих области и обимном грађом усменог наслеђа, др Немања Радуловић је посебно оријентисан на изучавања народних приповедака и предања и на епско песништво. У Радуловићевим тумачењима традиције заступљени су и остали усмени родови и врсте, док се као особене истраживачке сфере издвајају: компаративна испитивања српске и светске баштине, удео писане речи у фолклорном фонду, студиозно тумачење запостављених

димензија српске књижевности из свих епоха. Сфере компаративних истраживања др Немања Радуловића обухватају комплексне феномене историје културе, односно широко засноване антрополошке приступе, који се подједнако односе и на слојеве усменог стваралаштва и националну баштину и на споменике, појаве и процесе у културама Истока и Запада. Управо се таква Радуловићева иинтересовања испољавају у његовим претходним монографијама, док су одређени проблеми обухваћени у књизи *Слике, формуле, једноставни облици*.

Монографију чини пет сегмената: 1. *Визуелни карактер усмене формулативности* (стр. 7-58); 2. *Дрво света. Визуелна формула и поетика жанра* (стр. 59-80); 3. *Ноћас ће миш и мачка заједно спавати. Прилог поетици малих форми* (стр. 81-92); 4. *Подводна митологија у слици света савременог езотеризма* (стр. 93-141); 5. *Необогумилство: историја и митологија* (стр. 143-223). Уз сваки одељак су приложени обимни спискови релевантне грађе и исцрпни библиографски подаци о литератури, који дају потпуни увид у историјат изучавања више значајних питања из области науке о књижевности и специфичних токова из историје европске културе. Циљ тако компонованог мозаика Радуловић је концизно изложио кроз уводну напомену, а на крају књиге су индекси и биографска белешка о аутору.

Битне истраживачке области најављене су већ насловом књиге, односно истицањем појмова који су у средишту теоријских изучавања усмене и писане уметности речи, традиције и културе. Многоструки су и приступи овим категоријама, тим пре што се и сами појмови именују и дефинишу на више начина у научној и стручној литератури, не само током 20. века, већ и у претходним периодима историје књижевности и фолклористике као комплексне науке о народу. Такав статус има посебно категорија слике, било да се сужава ка песништву, повезује са стилским средствима и тропима, односи на прозне форме, наглашава као својство (различитих) уметности или оспорава у свету литерарних дела. Ни при одређивању формуле нема усаглашеног решења међу научницима, док се Пери-Лордова теорија везана за епско народно песништво на разне начине оспоравала, примењивала, ширила и дограђивала у различитим научним центрима. Трећи појам из Радуловићевог наслова подразумева приступе Андре Јолеса, чија је књига *Једноставни облици* (*Einfache Formen*, Halle, 1930; Tübingen, 1958.²) представљала својеврсан преокрет у односу на претходне приступе књижевности. Онако како је Јолес својом одредницом обухватио различите форме стваралаштва (легенда, сага, мит, загонетка, изрека, казус, меморабиле, бајка, виц), тако је Немања Радуловић представио низ поетичких особености усмене епике, лирике и лирско-епских врста, прозних форми (басна, прича о животињама, бајка, легенда, новела, категорије предања), кратке говорне облике (пословица, питалица, загонетка итд.), особене форме бајалица, мит, видове трансформације митских слика и њихову рецепцију у измењеном социјалном, културном и друштвеном контексту.

Пут до поетичких особености ових жанрова Радуловић је градио на посебан начин, пратећи особености микројединица (формула, слика, мотив, тематика), њихових структура, значења и функција у оквирима усменог стваралаштва и још ширим сферама културе и антропологије. Из такве истраживачке перспективе отвориле су се с једне стране нове димензије познатих питања, а са друге, нарочито захваљујући завршним одељцима књиге, предочени су читави токови идеја, мало познати нашој публици, јер су се, иначе, налазили на маргинама научних истраживања и систематизација.

Кратак осврт на Пери-Лордову дефиницију формуле укључио је и историјат изучавања овог питања. Тако је постало још очигледније да се, чак и независно од истраживачких полазишта, „живот“ ове структурно-поетичке јединице у научним релацијама примарно сагледавао кроз „метричке услове“ и сферу идеја. Односно, и присталице и опоненти Пери-Лордових одређења махом су са сродних полазишта приступали сагледавању ових динамичних „образаца“ традиционалног фонда. У том контексту систематично су изложени приступи формули финског фолклористе Л. Хонка, који осветљава формуле, епизоде, теме, мотиве и мултиформе. Као „поновљиви изрази променљиве дужине“ ови сегменти конституишу наратив и део су жанровских маркера. Мада се механички не изједначавају са сликом, Радуловић издваја сликовне аспекте формуле и формулативне аспекте слике, а успоставља и регистар фреквентних формула, за чију реализацију је карактеристично придруживање сликовности категоријама звучности и значења израза (од

формула типа вино пије, преко боја до мотива опремања, облачења, сновиђења, лет птица, пут и кретање и др.). Успостављајући дијахронијски пресек кроз радове наших фолклориста из различитих генерција (још од И. Ловрића, преко стилистике Л. Зиме и Т. Маретића до студија М. Детелић, Н. Љубинковића, Б. Сувајџића, С. Ђорђевић-Белић и др.), аутор такође указује на учесталост термина који тумачења фолклорног текста и нивоа формулативности приближавају особеностима филмске и сценске уметности. Поред фолклорне грађе (епика, лирика, бајке, демонолошка предања, загонетке, басме), визуелни аспекти формуле аргументују се и ефикасним укључивањем литературе која се односи на феномен меморисања, на мнемотехнику реторике и психотехнику памћења. Тако се преко недвосмислене визуелне димензије формула и умећа памћења као реторичког подсетника повезују визуелно памћење и културно памћење. Указујући и на приступе антропологији слике (А. Лурија, Р. Лахман, Д. Рубин), Радуловић појачава аргументе о визуелним аспектима формуле, најављујући и следећи одељак књиге.

Категорије „формуле“ и „слике“ одлично илуструје сегмент о дрвету света, у чијој је крошњи птица, а у корену змија/змај. Изузетно заступљен мотив и обиље стилизација укључују и удео митског наслеђа при обликовању „једноставних облика“, али и битне улоге поетичких законитости усмених облика, које на више начина модификују архаичну подлогу. Радуловић такође обухвата велики број примера из српске, словенске, европске, индијске и индоевропске баштине, анализирајући како функционише честица древне митске представе о оси светова, односно како се трансформише у оквирима поетичких норми бајке, басне и лирске песме. Изложене анализе потврђују и визуелну компоненту формуле и њене функције у склопу и значењима појединачних текстова/жанровских система. И овом приликом успостављена је густа мрежа релевантне научне литературе, док је обиље грађе из различитих времена бележења и са разних терена одлично потврдило и постојаност слике и њену флексибилност у садејству са осталим чиниоцима жанровских система.

И следећа студија из Радуловићеве књиге показује изузетну сложеност „једноставних“ облика, као и бројне могућности интерпретација културне баштине. Полазећи од примера из Вукове збирке *Српских народних пословица (Ноћас ће миш и мачка заједно спавати)*, Радуловић наводи круг варијаната, повезујући их са поступком маркирања „немогућности“. На трагу компаративних приступа Р. Курцијуса, Радуловић издваја сродне слике из различитих литерарних дела (Вергилије, Хорације, староиндијска збирка *Годишња доба*, старохебрејска књижевност). Особен ослонац при тумачењу представљају приступи В. Ј. Пропа и Х. Јасон, који су указивали на дубинске и динамичне везе између народне књижевности и литературе старих епоха цивилизације (египатски текстови, сумерски, акадски, хебрејски споменици). Задржавајући се и на тешкоћама жанровског одређења одабраног примера (изрека, временске пословице, алогични фразеологизми итд.), Радуловић одлично показује живот и животворност самих формула, на њиховом елементарном нивоу.

Онако како је и А. Јолес уврстио мит међу у своје дело *Једноставни облици*, Радуловић се окреће великој, интернационалној теми, која је саставни члан космогонијских митова и есхатолошких представа. Али, аутор из веома специфичног угла помно прати склоп, функцију и значења наратива о потонулим световима. Ова Радуловићева студија је и несвакидашња синтеза која даје пресек не само кроз различите дефиниције мита и митологије, већ представља низ маргинализованих културних феномена (езотеризам, теозофија, езотерични неонацизам, струје савремене ритуалне магије, савремену културу повезану са езотеризмом, окултуру, њу ејџ итд.). Аутор такође објашњава фолклористичке и антрополошке дефиниције мита, разлике између езотеризма и окултизма, низ езотеричних токова и издвојених појава. Улоге акватичних слика и њихових трансформација предочене су почев од 1875, тј. оснивања теозофског друштва. У том смислу се успоставља пресек кроз идеје Х. Блавацки, неотеозофског покрета А. Бејли, антропозофије Р. Штајнера и бројних струка у култури западној култури. Независно од њихових разлика, акватична симболика се повезује са митском сликом златног доба. Ти древни периоди обухватају наративе о потонулим континентима и напредним цивилизацијама (Атлантиђана, Лемуријаца, Муоваца). Предочене су и поставке заговорника ових идеја у српској средини (Борислав Миловановић, Милић од Мачве, Драгош Калајић). Радуловић такође прати амбивалентну природу ових

представа, тим пре што се подједнако испољавају и етиолошке функције мита и његова есхатолошка димензија. Топос океанског дна и врста које се одликују супериорном интелигенцијом и владањем високом технологијом Радуловић затим представља кроз особену подводну митологију у езотеричном нацизму, магији „леве руке“, сатанизму, савременој окултној географији, популарној фантастичној литератури итд. С обзиром на то да су ови феномени мање познати у нашој средини, изузетно су драгоцени приложени библиографски подаци о изворима и литератури, која се односи на различите хуманистичке дисциплине, а открива континуитет митских представа и путеве њихових актуализација.

Отварање нових „поглавља“, недовољно познатих нашим читаоцима, још је изразитије у завршној студији Радуловићеве књиге. Ефикасан дијахронијски увид односи се на слику богумилства, склопљену кроз науку и културу модерног доба. Разни, нови религијски и магијски покрети представљају се као наследници богумила, док се поједине поставке сагледавају из перспективе социологије, психологије (гласине) и фолклористике (предања, урбане легенде). Склапајући елементе на којима се заснива необогумизам, Радуловић говори и о неогностичкој слици света. Поново се пажња усмерава и на мит, кроз који се испољавају динамични процеси у култури. У сложеној интеракцији новог доба митско и имагинално се непрекидно преплићу са историјом и разним чиниоцима културе.

У овој књизи се на више нивоа прате најсложенији феномени уметности речи, усменог стваралаштва, стилизације архаичних слојева баштине и различити токови најшире обухваћеног феномена културе. Издвојени већ насловом књиге, обухваћени појмови сагледани су у дијахронијској равни, од најстаријих споменика цивилизације, преко традиције српског народа и њених веза са индоевропским наслеђем, све до савременог доба, у којем се на више начина модификују древне представе. Осим теорије усмене и писане књижевности, етнолошких, етнопсихолошких, психолошких, социолошких и антрополошких приступа, Радуловић је објединио одлично познавање грађе са детаљним и потпуним увидом у историјат проучавања издвојених проблема. Ефикасан мултидисциплинаран приступ дао је изврсне резултате, независно од тога да ли је издвојена категорија формуле, слике и жанра у поетици усмене књижевности или се истраживања односе на знатно шире системе културе, који су сагледани из специфичног угла (митологија, езотерија, теозофија, њу ејџ, необогумилство). Треба такође напоменути да је Радуловић успоставио складан однос између анализа и синтеза из сродних и различитих научних области, уз озбиљан увид у научну литературу на енглеском, француском, немачком и руском језику. Захваљујући изузетној обавештености, особеном сензибилитету и таленту аутора, ова књига уноси драгоцене новине у научне приступе из области фолклористике (нпр. истицање визуелне димензије формулативности, статус слике у усменом стваралаштву). Поред нових приступа темама са богатом историјом изучавања у светским оквирима, Радуловић је на најбољи могући предочеио и нашој средини мало познате сегменте, идеје и покрете из историје европске културе и традиције Истока.

Идеалан спој изузетног познавања обимне грађе, историјата проучавања појединих питања и најновије литературе из европске и светске фолклористике битан је квалитет Радуловићевих студија посвећених усменим прозним формама. Радуловићева интересовања посвећена су појединим круговима варијаната, наративним типовима и мотивима, поетичким законитостима бајке и предања, њиховим међусобним везама и односима са другим једноставним облицима (**II: 10, 12, 15, 17, 20, 21, 23, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 39, 41, 44**). Тако је након најугледнијих филолога из 19. века и значајних проучавалаца прве половине 20. столећа Радуловић први пут директно упоредио мотивски склоп и стилизацију детаља у кругу варијаната о Усуду са обрадама у једном од најчувенијих и најзначајнијих дела индијске књижевности. Настојећи да упозна не само мотиве и садржину, већ и типове обрада, др Немања Радуловић се посветио и изучавању санскрta (**IV: 1; 2**). У студији посвећеној варијантама о Усуду (**II: 34**) Радуловић осветљава контаминацију типова и даје пресек закључака заснованих на поставкама митолошке школе, миграционе теорије, на везама између култура, усмене и писане речи. Обраде су посматране у односу на норме друштва (значај патријархалне задруге), уз појачану поларизацију ликова (богат/сиромах; срећан/несрећан), а епизода јунаковог доласка до Усуда издвојена је као језгро наративне

целине. Детаљно су испитани сви сегменти и нивои значења, садејства магије, обреда, етике, симбола и реалија. Паралеле између суђеница и Усуда указале су на рачвања веровања, док се модел осветлио и у односу на средњовековни текст (*Врач*), упоређен са Механџићевом и Вуковом обрадом. Придružена осталим варијантама, једна афричка верзија је још јаче испољила архаичност и амбивалентност представа о судбини, иако су етнографски подаци сагледани у контексту уметничке стилизације, жанра и удела казивача.

Мада је током анализа указивао на контаминације (жанрова, типова и подтипова), Радуловић је засебно предочио динамику тих процеса, посебно уочљивих у рукописним збиркама и савременим теренским записима. Наговештени су путеви писаних утицаја и специфичност мемората, ретких у грађи 19. века. Поново су дошле до изражаја регионалне одлике (ширење радње у записима са југа Србије) и учесталост приповедака „на међи” (развијања/сажимања нарације, пародије, спој веровања са басном и шалјивом причом). Завршна разматрања посвећена су компаративним питањим, постављеним у синхронијској перспективи (грађа Хрвата, Словенаца, Македонаца и Бугара) и дијахроном пресеку (најстарије обраде у древним културама). Радуловић уочава снажнији одраз христјанизације у западним обрадама представе о суђеницама, које „од предачких демона судбине постају локално одређени демони”. Македонске варијанте одражавају другачију „фолклорну зону”, развијеност описа и реалистичке обраде. Указано је на нужност истраживања регионалних одлика и „екотипова”, што истичу и регистри бугарске прозе. Представљени су приступи најстаријим варијантама (Краус, де Фрис, Јагић, Ђурић, Милошевић-Ђорђевић), египатска приповетка из периода Новог краљевства, обраде у индијској традицији и другим споменицима (*Пањћатантри*, *Хитопатхеи*, *Катхасаритсагари*, *Махабхарати*, *Пентамерону*). Иако су разнолике обраде потврдиле идеолошке, верске, културне и жанровске утицаје, подударна решења се повезују са поимањем и тумачењем судбине.

Радуловићеве анализе приповедних типова су особене монографије, каква је студија посвећена варијантама о *богаташу и његовом зету* (АТ 930; II: 21). Поред њихове типологије (Томсон, Тиле), представљене су најстарије обраде у интернационалном фонду и литература о тим истраживањима (Грудлински, Бенари, Поливка, Коскен, Сван, Лиунгман, Проп, Бредних, Невељева, Милер итд). Дат је потпун пресек кроз изучавања старине, извора и постојбине мотива, процеса контаминације и категорија мотив/тип. Затим су издвојена композициона решења и тешкоће при жанровском одређењу (митски комплекс, легенде, псеудоисторијска традиција, саге, бајке, новеле итд). Установљен је најпотпунији модел обраде (схема), уз указивање на одступања, варијације, непотпуне структуре и преплитања са другим типовима. Преусмеравања жанровских својстава појединих варијаната сагледана су у зависности од номенклатуре ликова и поетике облика. Рачвање сижеа испољило је зависност од функција и социјалног статуса јунака (богаташ / трговац / цар). Уз поређења са етнолошким материјалом, представљени су сви елементи приповедног типа: увод; мотивација ликова из иницијалне секвенце (гост; родитељи); одвођење/излагање детета опасностима; обредно-симболична компонента имена (Нађен, Најден, Наход); препознавање и нови подстицај противника (елиминација жртве); замена писма о смакнућу; испуњење судбине. Разлике између три нивоа епизоде излагања (обред – обичај – прозне обраде) показале су спрегу наративног склопа са акцијом противника. Старина и стабилност мотива осветљени су односу на митолошке, старозаветне и средњовековне текстове, а динамика прожимања пратила је односе бајке, легендарне приче, предања и везе са баладама.

Парови функција (остављање/проналажење детета; елиминација/осујеђена елиминација) испољавају и променљивост споредних ликова (помоћник – спасавање детета/замена писма), споне са митским представама, народном и сакралном историјом. Док варирања (бацање детета у воду/остављање у гори) не утичу на радњу–схему, сам чин добија значења у обредном и митолошком комплексу. Но, такав смисао се у приповедној грађи мора реконструисати, јер, како Радуловић сматра, функционише на нивоу сурвивала. Уочене су сличности са елементима епске биографије и типским ликовима бајке, али се мотив рођења одабраног, изузетног или срећном обдареног јунака обликује и у зависности од прозне форме (анонимни јунак, наход Момир, Карађорђе). Архаична подлога детаљно је сагледана и на нивоу хронотопа, док се ширење наративне структуре уверљиво аргументује детаљима из

обредно-обичајне праксе и животних реалија. Издвојене су и специфичне одлике делокруга, тим пре што је противник најактивнији, а лик којем суђенице намењују одређену судбину остаје апсолутно пасиван, независно од броја и распореда епизода. Особено обликовање ликова повезано је са драгоценим запажањима о различитим тенденцијама обрада мотива (дидактичност, новелистички обрт, продор/одсуство технике бајке итд). Сва решења у развоју радње су максимално упућена на веровања, и онда када приповедне конвенције неутралишу обредно-обичајне појединости, зато се текстови могу одредити као приповетке о судбини, без залажења у спецификацију.

Анализе приповедног типа о предодређеној смрти (АТ 934; **II: 32, 35**) такође садрже историјат изучавања (Бредних; Н. Милошевић-Ђорђевић). Упркос флуидности варијаната и отежаној класификацији, Радуловић уочава стабилне сегменте: предодређена смрт (време – на свадби; у уречени дан, у узрасту уобичајеном за заснивање брака); начин умирања (утапање, у бунару, од вука, змије, жабе); исход (покушај да се судбина осујети успева/не успева). Указујући на удео обреда прелаза у прозним типовима, Радуловић је тумачио блискост са епским женидбама, уз издвајање снаге архаичних представа (симболика воде, вука, змије). Суђенице се препознају као водичи кроз иницијацију, док је двојност манифестације женског принципа осветљена кроз сучељавање негативног деловања суђеница и улоге невесте, уз преплитања са етиолошким предањима (значај брака) и легендарним причама. Детаљно се прати динамика наративних решења и спрега са обредно-обичајним кодексом (табу ћутања, улога кума, сестра/невеста у позицији спасиоца). Те подударности оснажиле су закључак о виду „хтонског младожење/хтонске невесте“, а приповедни типови сагледани су као резултат амалгама слојева традиције, који зависе од примарног импулса из иницијацијских ритуала (лик невесте; сепарација; интеграција). Егземпларност је, сматра Радуловић, доминанта читаве групе, те би се при прецизнијем тематско-жанровском разврставању грађе могла увести категорија – паганске легенде.

Било да захвата архаичне представе у целини или разматра делић „биографије“ митских бића, попут њихових атрибута (**II: 39, 41**), др Немања Радуловић представља и фолклорне обраде и знатно шири контекст традицијске културе (етнографску подлогу, магијску и обредно-обичајну праксу у традицији и култури Срба, словенских народа, али и веровања широм Европе, у Индији, Кини, Јапану, међу племенима Африке и староседеоцима Јужне и Северне Америке). Анализирани процеси стилизације откривају флексибилност мотива, у распону од веровања и предања, преко бајке и легенде, новелистичких обрада и пародија, до прича о животу и пословица. Поред тога, економичне синтезе обухватају хронолошки пресек кроз етнолошке теорије, лингвистичка и етнолингвистичка разматрања, закључке митолошке школе, филолошке и компаративне методе (Леже, Иванов и Топоров, Ловмјањски, Дерунгс, Краус, Шмаус; Нодило, Чајкановић, Зечевић, Лома, Јовановић). Испитан корпус чине збирке 19. и 20. века; прилози из периодике (*Летопис Матице српске, Вила, Словинац, Босанска вила, Караџић, Српски етнографски зборник, Зборник за народни живот и обичаје Јужних Славена, Јавор, Луча, Браство, Расковник, Гласник Етнографског института, Гласник Етнографског музеја* итд); рукописна грађа (Архив САНУ, необјављен етнолошки *Атлас*) и савремена теренска бележења. Фонд је битно проширен записима са балканског простора и увидом у културу народа Европе, Африке, Азије и Америке. Прозне стилизације непрекидно су повезиване са етнографском основом, магијом, обредном праксом и животним реалијама, али и са целокупним системом усмених родова и врста (лирика, баладе, епика старијих и Вукових записа, кратке форме). Детаљно осветљавајући наративне типове, Радуловић указује на токове настанка и трајања прозних варијаната, стилизацију архаичних слојева, удео историјских промена, везе усменог и писаног наслеђа, узајамне утицаје култура. Самим тим, истраживања и закључци др Немање Радуловића драгоцени су и за поетику усмених облика и за разумевање процеса који су се одвијали у целокупној, локалној и интернационалној, писаној и усменој традицији.

Исти квалитети и озбиљност истраживања испољавају се и у Радуловићевим студијама о можда најсложенијим питањима стилизације усмене прозе. Она се односе, са једне стране, на лични удео казивача/записивача (**II: 22, 26**). Са друге стране подразумевају компаративна сагледавања сличности и разлика међу варијантама различитих приповедача, особености

приступа традицији и место фолклорних мотива и модела у разним културним зонама (II: 27, 29, 36, 42). Поред тога, Радуловић је при појединим анализама обогатио истраживачку перспективу. Колико год да је бајка детаљно и свеобухватно истражена у европској науци 19. и 20. века, мало је пажње посвећено питањима које Радуловић детаљно анализира. На основу богатог корпуса фолклорне грађе осмотрио је, на пример, понашање оностраних сила, митских бића, људи који владају магијским знањима и ликове из делокруга противника. Изграђени на опозицији људски/нељудски свет, кодови „друге стране“ (физичка снага, апетит, канибализам, окрутност, кршење споразума и етичких норми итд.), како Радуловић с правом закључује, остављају „утисак веће архаичности“. Њихов удео у наративној структури придружује се жанровским сигнаlima, учествује у особеном стилу бајке, а потврђује и динамичне односе на релацији варијанта – жанр – фонда традиције и увек отворене могућности за прожимања поетичких законитости у усменој импровизацији (II: 31). Такав приступ Радуловић не примењује само на бајке када васпоставља „кодекс“ митских бића, или на поетичке одлике предања, веровања и паремиолошких форми (II: 23, 44), већ и када испитује све фолклорне облике. Посебно је издвојио сложену подврсту шаљивих прича, коју још Врчевић у својој првој збирци (*Српске народне приповијетке понајвише кратке и шаљиве*, Београд, 1868) издваја и означава као „књижевне приповетке“ (II: 26). Присутна у српској грађи и научним приступима, независно од оцена квалитета варијаната и оспоравања аутентичности (нпр. у оценама В. Ћоровића), ова је скупина текстова послужила Радуловићу да укаже на комплексност фолклора, чији „фонд“ не чине само слојеви разне старине, већ и динамичне везе са писаним стваралаштвом из свих епоха. Уместо примењујући Бен Амосово одређење фолклора као уметничке комуникације у мањим групама, Радуловић је на особен начин рехабилитовао специфичну и „спорну“ подврсту шаљивих приповедака. Детаљно и аргументовано осветљавање сложене природе веза између усмене и писане књижевности укључило је и флексибилније сагледавање аутентичности фолклорне грађе, као једног од најсложенијих проблема поимања и истраживања усменог стваралаштва уопште. Истовремено, ове анализе одлично илуструју и на сензибилитет др Немање Радуловића, који из новог, особеног угла прилази књижевноисторијској проблематици, чиниоцима традиције и поетичким одликама једноставних облика.

Та димензија приступа књижевном тексту одлика је и засебне истраживачке области којој се Радуловић посветио, а дефинисао је као уочавање „одређеног извора (теозофија, масонерија, кабала), чији се одраз потом тражи у одређеном делу“ (I: 2, стр. 15). На такав начин је осветљавао и сегменте опуса најпознатијих српских писаца (Сарајлија, Његош, Исидора Секулић) и дела заборављених и мање познатих стваралаца (нпр. А. Стојковић, Ђ. М. Кодер, Љ. Вуличевић). Током претходних година Радуловић се бавио особеном димензијом српске књижевности, односно историје и поетике значајних представника разних епоха, од просветитељства, преко реализма, до најзначајнијих песника и писаца 20. века. Из особене истраживачке перспективе Радуловић је пришао стваралаштву Доситеја Обрадовића, Симе Матавуља, Васка Попе и Милорада Павића (II: 24, 28, 33, 40), уочавајући и континуитет литерарних обрада и финесе повезане са поетиком епохе и стваралачком радионицом аутора. Кроз анализе у овим студијама, као и у завршним одељцима најновије монографије, Радуловић испољава завидну обавештеност о богатој, разнородној литератури, док трага за изворима пишчевих инспирација, контактима са окултним групама и књигама или испитује интерпретације окултних елемената „као књижевних мотива“. Оба захвата изузетно су важна за књижевноисторијски пресек кроз националну литературу, јер откривају и књижевне архетипове и сложеност индивидуалне стваралачке поетике, али воде и до ширег увида у теорију књижевности, историју националне литературе и њеног места у европским и светским оквирима.

Радуловићева истраживања српске фолклорне баштине, литературе и културе нису остала затворена искључиво у националним оквирима, већ су на најбољи могући начин представљена у научним центрима широм Европе. То потврђују Радуловићева запажена излагања на више научних конгреса и скупова у којима је учествовао од 2011. до половине 2015. године (одељак V у нав. библиографији), предавања које је одржао по позиву, као и чланство у научним институцијама (*Societe International d’Ethnographie et de Folklore*;

International Society for Folk Narrative Research; European Society for the Study of Western Esotericism; Central and Eastern European Network for the Academic Study of Western Esotericism). Истовремено, Радуловић непрекидно прати и научне токове у сопственој средини, што потврђују његови прикази и рецензија књиге коју су М. Детелић, Ј. Делић и Ј. Пешикан-Љуштановић предале београдском Заводу за издавање уџбеника.

Треба посебно нагласити да научна истраживања и учешћа на конгресима никада нису потиснула наставну и педагошку димензију Радуловићевог рада. Др Немања Радуловић одговорно испуњава све наставне обавезе, води семинарска вежбања и консултације са великим бројем студената прве године I и V студијске групе. Предано прати израде великог броја обавезних семинарских радова, кореферата и реферата студената, а укључио се и у курсеве посвећене токовима српске књижевности на матичној Катедри. Мада је тек претходним унапређењем стекао формално право да као ментор прати израду дипломских и мастер радова и докторских дисертација, избор тема које је сугерисао студентима, ширина предочене грађе и литературе, а посебно квалитети ових радова потврђују посвећеност др Немање Радуловића при стварању научног подмлатка у нашој средини.

Изузетну одговорност према прихваћеним задацима др Немања Радуловић испољава и у тимском раду, као сарадник пројеката *Српско усмено стваралаштво* и *Српско усмено стваралаштво у интеркултурном коду* (Институт за књижевност и уметност у Београду). Иако су наставне обавезе изузетно обимне и деликатне, Радуловић се укључује и у друге облике активности и рад комисија на Катедри и на Филолошком факултету, а ефикасно је обављао и задатке секретара у склопу рада Међународног славистичког центра. Посебно се ангажовао и при организацији другог конгреса новооснованог Удружења фолклориста Србије, док је као коорганизатор осмислио и учествовао у раду трибине посвећене Димитрију Митриновићу (Универзитетска библиотека Србије „Светозар Марковић“). Учешћа др Немање Радуловића у националним и интернационалним научним скуповима, његове монографије, студије и огледи, континуирани прилози у значајним зборницима и периодичним публикацијама, укључују др Немању Радуловића међу најзначајније српске фолклористе млађе генерације.

Узимајући у обзир прилежност при реализацији наставних и испитних обавеза, а посебно даровитост, обавештеност и резултате научних истраживања младог колеге, Комисија са задовољством предлаже Изборном већу Филолошког факултета у Београду да **др Немању Радуловића** изабере у звање **ванредног професора** за предмет **Народна књижевност** (научна област Српска књижевност), тим пре што је квалитетом научних и наставних резултата вишеструко испунио све услове за унапређење.

Чланови Комисије:

академик Нада Милошевић-Ђорђевић,
редовни професор

академик Александар Лома, редовни
редовни професор

У Београду,
22. 06. 2015.

др Снежана Самарџија, редовни професор

др Бошко Сувајџић, редовни професор